IJCRT.ORG ISSN : 2320-2882

INTERNATIONAL JOURNAL OF CREATIVE RESEARCH THOUGHTS (IJCRT)

An International Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

വേഗത്തിന്റെയും ചിരിയുടെയും പെൺകഥകൾ

(സിൽവിക്കുട്ടിയുടെ കഥകളെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു പഠനം)

അഖില എസ്.

ഗവേഷക

മലയാളവിഭാഗം, സെന്റ് തോമസ് കോളേജ്

സംഗ്രഹം

കാലങ്ങളോളം ആണധികാരവ്യവസ്ഥിതി നിലനില്ക്കുന്ന സമൂഹത്തിൽ അടിമ ജീവിതം നയിക്കേ ിവന്ന സ്ത്രീയുടെ സ്വത്വബോധത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള ആഘാതങ്ങളേറ്റിട്ടു ്. പുരുഷാധിപത്യത്തിൻ കീഴിൽ സ്വന്തം വ്യക്തിത്വത്തിലെ യഥാർത്ഥ ഘടകങ്ങൾ പലതും പ്രകടമാക്കാതെ സ്വയം അടക്കിയും അടിമത്തം സഹനീയമാക്കുന്നതിനായി പുതിയ ഒത്തുതീർപ്പുകൾ മനസ്സാ കൈകൊ ും നിലനില്പിനായി ചില ഗുണങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചും തന്റേതല്ലാത്തവ സ്വീകരിക്കേ ിവരുമ്പോഴുള്ള പൊരുത്തക്കേടിൽ സ്വയം ഞെരുങ്ങിയും സ്ത്രീസ്വത്വം ശിഥിലീകരിക്കപ്പെട്ടുപോയിട്ടു ്. അതിനാൽ സ്വത്വാവിഷ്കാരത്തിന് ഏറെ പ്രാധാന്യമുള്ള എഴുത്തിന്റെ രംഗത്തേയ്ക്കുള്ള സ്ത്രീ പ്രവേശനം അനേകം പ്രതിസന്ധികളെ മറികടന്നുള്ളതായിരുന്നു. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലെയും സ്ത്രീരചനകളിൽ ഇതിന്റെ അടയാളങ്ങളു ്. എന്നാൽ പിന്നീട് ഈ പരിമിതികളെ മറികടന്നുകൊ ് സ്ത്രീരചന സധൈര്യം മുന്നേറുന്നത് കാണാൻ കഴിയും. തൊണ്ണൂറുകൾക്കുശേഷം സ്ത്രീരചനകൾ വളരെ വ്യത്യസ്തമായ മുഖങ്ങൾ തേടുന്നു ്. ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചെറിയ കഥകൾ എഴുതി ചെറുകഥാരംഗത്ത് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട ഒരെഴുത്തുകാരിയാണ് സിൽവിക്കുട്ടി. അന്നയും കർത്താവും, അവൾ സിനിമ കാണുകയാണ്, ക്രമസമാധാനം എന്നിവയാണ് സിൽവിക്കുട്ടിയുടെ കഥാസമാഹാരങ്ങൾ. രൂക്ഷമായ പരിഹാസവും വേഗത്തിൽ കഥ പറഞ്ഞു പോകുന്ന രീതിയും ഈ കഥകളുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്. ആൺകോയ്മയ്ക്കെതിരെ കൃത്യതയോടെ എയ്തുവിടുന്ന അമ്പുകളായി മാറുന്ന ആ ചെറിയ കഥകളെയാണ് ഇവിടെ പഠനവിധേയമാക്കുന്നത്.

താക്കോൽവാക്യങ്ങൾ

ആൺകോയ്മ, ഫെമിനിസം, സ്ത്രീരചന, സ്ത്രീസ്വത്വം, ആക്ഷേപഹാസ്യം.

ആൺകോയ്മ

സ്ത്രീയും പുരുഷനും മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിലെ തുല്യഘടകങ്ങളാണ്. ഒന്ന് മറ്റൊന്നിനെക്കാളും ഉയർന്നതോ താഴ്ന്നതോ അല്ല. എന്നാൽ കാലങ്ങളായി മനുഷ്യൻ പിൻതുടർന്നുവന്ന സാമൂഹ്യജീവിതക്രമങ്ങളുടെ ഭാഗമായി സ്ത്രീ പുരുഷനു വിധേയപ്പെട്ട് കഴിയുന്ന ഒരവസ്ഥ രൂപപ്പെട്ടുവന്നു. പുരുഷന് സ്ത്രീയുടെ മേൽ അധികാരവും അവകാശങ്ങളും ഉ ായി. അധികാരം, ആധിപത്യം, ബൗദ്ധികത, ലൈംഗികസ്വാതന്ത്ര്യം, സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശം എന്നിവ സ്വായത്തമാക്കാനുള്ള യോഗ്യതയും പ്രാപ്തിയും പുരുഷനുമാത്രമുള്ളതാണെന്ന് ആൺകോയ്മ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു.

ഫെമിനിസം

സ്ത്രീകളുടെ സമസ്ത മേഖലകളിലുമുള്ള തുല്യത ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് ഫെമിനിസ്റ്റ് ചിന്താപദ്ധതി രൂപം കൊ ത്. ആണധികാര വ്യവസ്ഥിതിയോട് നിരന്തരം കലഹിച്ചുകൊ ാണ് ഈ ചിന്താധാര സമൂഹത്തിൽ വ്യാപിച്ചത്. സമൂഹത്തിലും കുടുംബ വ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിലും സ്ത്രീയനുഭവിക്കുന്ന അനീതിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഒട്ടേറെ എഴുത്തുകളും ഈ ചിന്താപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായു ായി.

സ്ത്രീരചന

പുരുഷാധികാരത്തിനു കീഴിൽ സ്വത്വം നഷ്ടപ്പെട്ട സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിന്റെ സാഹിത്യപ്രവേശം സങ്കീർണ്ണമായ പ്രശ്നങ്ങൾ നേരിട്ടുകൊ ായിരുന്നു. പുരുഷൻ സൃഷ്ടിച്ച മുൻമാതൃകകളെ എതിർത്തുകൊ ും പുതിയവ നിർമ്മിച്ചുകൊ ും എഴുത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുവരാൻ സ്ത്രീകൾക്ക് വളരെക്കാലം വേ ിവന്നു. എങ്കിലും സ്ത്രീ സമൂഹത്തിന്റെ അനുഭവലോകത്തിന്റെ സത്യസന്ധമായ ചിത്രീകരണങ്ങൾ സ്ത്രീരചനകളെ പ്രാധാന്യമുള്ളതാക്കുന്നു.

സ്ത്രീസ്വത്വം

സ്വത്വമെന്നാൽ തനിമയാണ്. മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിലെ സ്ത്രീയുടെ തനിമയാണ് അവളുടെ സ്വത്വം. ആൺകോയ്മാ വ്യവസ്ഥിതിയ്ക്കുള്ളിൽ പലവിധത്തിലുള്ള പരുവപ്പെടലുകളിലൂടെ സ്ത്രീസ്വത്വം വികലമാക്കപ്പെട്ടുപോയി. അതിനെ വീ ടുക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളാണ് സ്ത്രീരചനകൾ നടത്തുന്നത്.

ആക്ഷേപഹാസ്യം

വ്യക്തിയെയോ സംഭവങ്ങളെയോ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയോ പരിഹാസരൂപേണ വിമർശിക്കുന്ന രീതിയാണ് ആക്ഷേപഹാസ്യം. വിഷ്വൽ, സാഹിത്യം, പെർഫോമിംഗ് കലകൾ ഇവയുടെ ഭാഗമാണ് ആക്ഷേപഹാസ്യം. ഇതിലൂടെ വിമർശനങ്ങളും ആക്ഷേപങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കാനും അനുവാചകരെ ചിരിപ്പിക്കാനും സാധിക്കുന്നു.

ആദ്യകാലത്തെ ചുറ്റുപാടുകളിൽ സ്ത്രീകൾ സാഹിത്യരചനയിൽ ഏർപ്പെടുക എളുപ്പമുള്ള കാര്യമായിരുന്നില്ല. സാരവത്തായതൊന്നും സ്ത്രീക്ക് പറയാനില്ലെന്ന നിസ്സാരപ്പെടുത്തൽ അവളെ മാറ്റിനിർത്തി. എഴുത്തിലേക്ക് വരാനുള്ള അവളുടെ ശ്രമങ്ങളെ പുരുഷകേന്ദ്രിതമായിരുന്ന സാഹിത്യലോകം പരിഹസിച്ചൊതുക്കി. ഇതിന്റെ ഉദാഹരണം ഉള്ളൂരിന്റെ കേരള സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ തന്നെ ഉ ്(1).

സ്ത്രീ രചനയുടെ ചരിത്രം

ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരിയായ വെർജീനിയാ വൂൾഫ് തന്റെ 'സ്വന്തമായി ഒരു മുറി' (അ ഞീീാ ീള ീിലെ ീി 1929) 'മൂന്നുഗിനികൾ' (ഠവൃലല ഴൗശിലമ 1938) എന്നീ ര ു കൃതികളിൽ സ്ത്രീകളുടെ ഭൗതികമായ പ്രതികൂലാവസ്ഥയെ ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടു ്. സർഗ്ഗാത്മക പ്രവർത്തനത്തിന് സ്ത്രീക്ക് സ്വന്തമായൊരു ഇടം (ഞീീാ) വേണമെന്ന് അവർ വാദിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ തിരക്കുകളിൽ നിന്നും അലട്ടലുകളിൽ നിന്നും മാറിയിരുന്നു ചിന്തിക്കുവാനും എഴുതുവാനുമുള്ള ഭൗതിക സാഹചര്യം സ്ത്രീ നേടിയെടുക്കണമെന്നും അല്ലാതെ നിശബ്ദതയുടെ ലോകത്ത് സ്ത്രീജീവിതം തുടർന്നാൽ അത് അർത്ഥരഹിതമായിരിക്കുമെന്നും വൂൾഫ് പറഞ്ഞു. പുരുഷാധിപത്യം നിലനിൽക്കുന്ന സമൂഹത്തിൽ പലപ്രതിബന്ധങ്ങളെ എതിർത്തുതോൽപ്പിച്ചുകൊ ു വേണമായിരുന്നു സ്ത്രീക്ക് തന്റെ സ്വത്വ പ്രകാശനം നടത്താൻ. ആദ്യകാല പരിശ്രമങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ പ്രായേണ ദുർബലങ്ങളോ പുരുഷസങ്കൽപ്പങ്ങളുടെ അനുകരണങ്ങളോ മാത്രമായി മാറി. സ്വന്തം അസ്ഥിത്വത്തെ തിരിച്ചറിയുകയെന്നതു തന്നെ എഴുത്തുകാരികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വെല്ലുവിളികൾ ഉയർത്തുന്നവയായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്ത് പുരുഷാധിപത്യവ്യവസ്ഥയുടെ പ്രത്യേയശാസ്ത്രങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു ഇവരെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നത്. സ്ത്രീത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഴയസങ്കൽപ്പങ്ങളെ എതിർക്കാൻ ചിലയിടങ്ങളിൽ ശ്രമം നടത്തുമ്പോഴും അവയിലേക്കുതന്നെ വീണുപോകുന്ന കാഴ്ച്ചയാണ് പലതിലും കാണുന്നത്.

പത്രമാസികളുടെ വർദ്ധനയോടെ ചെറുകഥ സാഹിത്യത്തിൽ വലിയസ്ഥാനം നേടി. ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളെ ധീരതയോടെ തുറന്നു കാണിക്കാനും വിമർശിക്കാനും എഴുത്തുകാർ കഥയെ മാധ്യമമാക്കി. ഒതുക്കിപ്പറയാനും ധ്വനിപ്പിക്കാനും വായനക്കാരന്റെ ചിന്താശക്തിയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും ചെറുകഥയ്ക്കുള്ള കഴിവ് ഏറെ ഗുണം ചെയ്തു. സാധാരണക്കാരന്റെ ഭാഷയിൽ അവന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ കഥയിലവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. സ്ത്രീകൾ ഏറ്റവുമധികം എഴുത്തിന്റെ രംഗത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്നത് ഈ നവോഥാനകാലഘട്ടത്തിലാണ്. അപ്പോഴും ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഗൃഹാന്തരീക്ഷം അവളുടെ ആത്മാവിഷ്ക്കാരങ്ങൾക്ക് തടസ്സമായി. അടുക്കളയുടെ നാലതിരുകൾക്കുള്ളിൽ സ്ത്രീയുടെ പ്രവർത്തിയും, ചിന്തയും, തൃഷ്ണയും, സ്വപ്നങ്ങളും, ആകുലതകളും ഒതുക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. പുറംലോകവുമായി സംവദിക്കാനോ, സമരസപ്പെടാനോ അവൾക്കു സമയം ലഭിച്ചില്ല. 'വീട്' അവളുടെ ശ്രദ്ധയും

പരിഗണനയും പരിചരണവും നിരന്തരം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊ ിരുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ സ്ത്രീക്ക് പലപ്പോഴും അവളുടെ പ്രതിഭയെ കെ ത്താനോ വളർത്താനോ കഴിയാതെ പോയി. പുരുഷൻ 'യജമാനൻ' സ്ത്രീ 'അടിമ' എന്ന ധാരണകുടുംബത്തിനുള്ളിൽ ശക്ത മായി നിന്നു. അതിനാൽ എഴുത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്ന സ്ത്രീകളെല്ലാംതന്നെ വലിയ വെല്ലുവി ളികളാണ് നേരിട്ടത്.

ഉയർന്ന തറവാട്ടിൽപ്പിറന്ന ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം അക്കാലത്തെ മറ്റു സ്ത്രീകളെ അപേക്ഷിച്ച് സ്വത്വപ്രകാശനത്തിന് അനുകൂലമായ സാഹചര്യത്തിൽ വളർത്തപ്പെട്ട വ്യക്തിയാ യിരുന്നിട്ടും അവരുടെ എഴുത്തുജീവിതം എത്രമാത്രം ഞെരുക്കമുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന് അന്തർജ്ജനത്തിന്റെ ആത്മകഥയിൽ നിന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. മലയാള സാഹി ത്യത്തിൽ പുരുഷാധിപത്യത്തിനും സ്ത്രീയുടെ മർദ്ദിതാവസ്ഥക്കുമെതിരെ ശക്തമായ പ്രതി ഷേധങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നത് അന്തർജ്ജനത്തിന്റെ കാലം മുതൽക്കാണ്. എന്നാലും പുരുഷാ ധിപത്യ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തോട് കടുത്ത കലഹത്തിനൊന്നും അന്തർജനം ശ്രമിക്കുന്നില്ല. മാറ്റ ത്തിന്റെ അനിവാര്യത ചൂ ിക്കാട്ടുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു.

അന്തർജ്ജനത്തിനുശേഷം മലയാള കഥയിൽ സ്വന്തംനിലയുറപ്പിച്ച സരസ്വതിയമ്മ തൊഴിൽ, വിദ്യാഭ്യാസം, തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാനകാര്യങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ വ്യക്തിയാ യിരുന്നു. സ്ത്രീത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച വളരെ ശക്തമായ നിലപാടുകൾ അവർക്കു ായിരു ന്നു. പുരുഷന്റെ സാഹിത്യത്തിൽ കാമത്തിന്റെയും ദിവ്യപ്രേമത്തിന്റെയും കടുത്തവർണ്ണത്തി ലെഴുതിയ സ്ത്രീത്വത്തെ ഒരു പെൺവായനയിലൂടെ തിരുത്തിയെഴുതാൻ അവർക്കു കഴി ഞ്ഞു. മലയാളത്തിലെ ആദ്യപരിശ്രമമായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ സാഹിത്യത്തിൽ അവരെ ടുത്ത കടുത്ത നിലപാടുകൾ അവരെ പുരുഷവിദ്വേഷിയായി മുദ്രകുത്തി. സ്ത്രീകളുൾപ്പെ ടുന്ന വായനാസമൂഹം അവരെ മനസ്സിലാക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും അന്ന് പക്വമായിരുന്നില്ല. പുരുഷന്മാരുടെ ലോകത്ത് ഒരു സ്ത്രീയായി ജനിച്ചതിന്റെ പരിമിതികൾ മനസ്സിലാക്കി പ്രതി രോധത്തിനും പ്രത്യാക്രമണത്തിനും അവർ തയ്യാറായി. ജീവിതാവസാനം വരെ അവിവാഹി തയായി കഴിഞ്ഞ കെ.സരസ്വതിയമ്മ 1964 ലാണ് മരിക്കുന്നത്.

കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം വ്യാപകമാവുകയും തൊഴിൽ രംഗത്തി ലേക്ക് കൂടുതൽ സ്ത്രീകൾ വരുകയും ചെയ്ത കാലഘട്ടത്തിലാണ് രാജലക്ഷ്മി എഴുതിത്തു ടങ്ങിയത്. സ്വതന്ത്രയായ സ്ത്രീയെന്ന സങ്കല്പം ഉൾക്കൊള്ളാൻ മാത്രം സമൂഹം വളർന്നിരു ന്നില്ല അതിനാൽ, എഴുത്തിലും തൊഴിലിലും അവർക്ക് കടുത്ത മാനസ്സിക സംഘർഷം അനു ഭവിക്കേ ിവന്നു . വൈയക്തികവ്യഥകളാണ് രാജലക്ഷ്മിയുടെ കഥകളിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നത്. സ്ത്രീസത്തയുടെ അന്യവൽക്കരണവും ഒറ്റപ്പെടലും ഇവയിലു ്. ഇവരുടെ കഥാ ലോകം പൂർണ്ണവളർച്ചയിലെത്തിയില്ല. എങ്കിലും സ്ത്രീമനസ്സിലെ കാമത്തെയും പ്രണയ ത്തെയും പുറത്തുകൊ ുവരാനുള്ള സ്ത്രീയുടെ ശ്രമങ്ങൾ ഈ കഥയിലു ്. പെൺമയുടെ

വൈകാരികലോകത്തെ കുതറലിന്റെ ആദ്യരശ്മികൾ രാജലക്ഷ്മിയുടെ കഥകളിലാണ് കാണുന്നത്. എന്നാൽ പ്രതിസന്ധികളെ നേരിടാനാവാതെ പാതിവഴിയിൽ എഴുത്തുനിർത്തി 37-ാം വയസ്സിൽ അവർ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയാണ് ഉ ായത്.

സ്ത്രീ അന്നുവരെ വെളിപ്പെടുത്താൻ മടിച്ച സ്ത്രീമനസ്സിന്റെ അപരിചിതമേഖലകൾ പുറത്തുകൊ ുവന്ന എഴുത്തുകാരിയാണ് മാധവിക്കുട്ടി. അഭിലാഷങ്ങളുടെടെ ആഘോഷമാണ് അവരുടെ കഥകൾ. വൈകാരികതയുടേയും ലൈംഗികതയുടെയും ലോകത്ത് പുരുഷനോട് സമനില പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന സ്ത്രീകളെ അവർ സൃഷ്ടിച്ചു. പ്രണയസ്ഥിരതയെ സ്ത്രീയുടെ ഉത്തമഗുണമായി വാഴ്ത്തിയില്ല. സ്ത്രീക്കുമാത്രം വേണമെന്ന് പുരുഷലോകം ശഠിക്കുന്ന ചാരിത്രശുദ്ധിയെ നിരാകരിച്ചു. പുരുഷന്റെ സ്നേഹശൂന്യതയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞും ഇത്തരം എഴുത്തുകളുടെ പേരിൽ ആരാധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെതന്നെ മാധവിക്കുട്ടി വിമർശിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടു ്. തന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ വരുന്ന തെറിക്കത്തുകളെക്കുറിച്ച് മാധവിക്കുട്ടിതന്നെ തന്റെ പല സംഭാഷണങ്ങളിലും വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടു ്. എന്നാൽ തന്റെ എഴുത്ത് മുന്നോട്ടുകൊ ുപോകാൻ പറ്റിയ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങളും കുടുംബാന്തരീക്ഷവും മാധവിക്കുട്ടിക്കു ലഭിച്ചു. ഇത് മലയാളത്തിൽ മറ്റൊരു എഴുത്തുകാരിക്കും ലഭിക്കാത്ത സൗഭാഗ്യങ്ങൾ തന്നെയാണ്.

മൺമറഞ്ഞുപോയ ഈ നാല് എഴുത്തുകാരികളും ഒട്ടേറെ വെല്ലുവിളികൾ നേരിട്ടുകൊ ാണ് എഴുത്തിന്റെ രംഗത്ത് തങ്ങളുടെ ചുവടുറപ്പിച്ചത്. എല്ലാ എഴുത്തുകാരികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും തങ്ങളുടെ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായ ആത്മാവിഷ്ക്കാരത്തിന് എത്രമാത്രം തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്നത് പിൽക്കാല എഴുത്തുകാരികളുടെ അനുഭവങ്ങളിലും നമുക്ക് വായിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയും. പുരുഷൻ സ്ത്രീ എന്ന ദ്വന്ദങ്ങളിൽ സ്ത്രീയും സ്ത്രൈണതയും മൂല്യം കുറഞ്ഞവയായി പരിഗണിക്കപ്പെടുകയും സ്ത്രീയെ ര ാം ലിംഗം (ലെരീഠ ലെഃ) അപര (ീവേലൃ) എന്നിങ്ങനെ വിശേഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാമൂഹ്യസാഹചര്യം പൂർണ്ണമായും തകർക്കപ്പെടാതെ സ്ത്രീയുടെ സ്വതന്ത്രമായ എഴുത്ത് സാധ്യമാവുകയില്ല. എഴുത്തിന് തടസ്സം നിൽക്കുന്ന ഒട്ടനവധി അവസ്ഥകളോട് നിരന്തരം യുദ്ധം ചെയ്തുകൊ ുവേണം സ്ത്രീക്ക് എഴുത്തിൽ തുടരാൻ. സ്വയം പോരാടിക്കൊ ് നിൽക്കുന്ന സ്ത്രീയാണ് എഴുത്തിടങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. പുതിയ കാലഘട്ടത്തിൽ ഗൃഹഭരണത്തോടൊപ്പം കുടുംബത്തിലെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ഏറ്റെടുക്കേ ി വരുന്ന സ്ത്രീയുടെ മാനസ്സിക സമ്മർദ്ദം 'ഗ്രേസിയുടെ ഭിന്നസംഖ്യ' എന്ന കഥയിലേതുപോലെ ഭീകരവും ദയനീയവുമാണ്. മാനസ്സികവും വൈകാരികവുമായ ഒട്ടനവധി സമരങ്ങളിലൂടെയാണ് എഴുത്തുകാരി കടന്നുപോകുന്നത്. സ്വഭാവികമായും അവരനുഭവിക്കുന്ന മാനസിക സമ്മർദ്ദങ്ങളും അവരുടെ അനുകൂലമല്ലാത്ത ഭൗതിക സാഹചര്യങ്ങളും എഴുത്തിൽ വിഷയമാവുന്നു. എഴുതുന്ന സ്ത്രീയുടെ സ്വത്വം അവളെഴുതുന്ന കഥകളിൽ പലപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷമാവാറു ്. ജോലിത്തി

രക്കുകൾക്കിടയിൽ എഴുതാൻ പറ്റാത്ത ഒരു കഥാപാത്രത്തെ കഥയിൽ കൊ ുവന്ന് സ്ത്രീ എഴുതാൻ വേ ിയെടുക്കുന്ന കഠിനപരിശ്രമത്തെ (ലളളീ്യ) ആവിഷ്കരിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരി ആ കഥാപാത്രമായി മാറുകയാണ്. അത്തരം കഥകളിൽ പുരുഷാധിപത്യ സംസ്ക്കാര ത്തേയും സാമൂഹ്യഘടനയേയും, പുരുഷഭാഷയെയും ലാഘവത്തോടെ പുറംതള്ളാനും എഴു ത്തുകാരി തയ്യാറാവുന്നു. അങ്ങനെ എഴുതുന്ന സ്ത്രീയും എഴുത്തിലെ സ്ത്രീയും ഒരേ ധാരയിൽ എത്തുന്നു.

സിൽവിക്കുട്ടിയുടെ കഥകൾ

തൊണ്ണൂറുകളിൽ സ്ത്രീയെഴുത്തിന് അനേകം മുഖങ്ങളു ായി. ധാരാളം സ്ത്രീകൾ എഴുത്തിന്റെ രംഗത്തേക്ക് കടന്നുവന്നു. ദളിതരുടെയും പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടെയും സ്ത്രീകളുടെയും എഴുത്തുകൾ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു. ചെറിയ കഥകളെഴുതി ചെറുകഥാരംഗത്ത് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട എഴുത്തുകാരിയാണ് സിൽവിക്കുട്ടി. അന്നയും കർത്താവും, അവൾ സിനിമകാ ണുകയാണ്, ക്രമസമാധാനം എന്നിവയാണ് സിൽവിക്കുട്ടിയുടെ കഥാസമാഹാരങ്ങൾ.

സ്ത്രീയുടേത് എന്ന് ലേബലുള്ള എല്ലാത്തിനേയും ര ാംതരമായി കരുതുന്ന സാമൂഹ്യപരിസരത്തിലാണ് ഈ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളും രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നത്. സ്ത്രീ അനുഭവങ്ങളും അതേക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതികരണങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ സംഘർഷം അതിലൂടെ എത്തിച്ചേരുന്ന രാഷ്ട്രീയ സൂക്ഷ്മത ഇവയെ ഒക്കെ വൈകാരികമായും ഭാഷാപ രമായും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാലെ എഴുത്തിന്റെ രംഗത്തുള്ള പ്രതിസന്ധിയെ സ്ത്രീക്കു മറികടക്കാൻ പറ്റൂ. ഈ പ്രതിസന്ധി പെണ്ണെഴുത്തിന്റേതു മാത്രമല്ല സ്ത്രീ വിമോചന രാഷ്ട്രീ യത്തിന്റേതു കൂടിയാണ്. ഒരു മലയാളി യുവതിയിൽ നിന്ന് ഒട്ടുംതന്നെ പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന വയല്ല ഈ കഥകളെന്നും മലയാളി സ്ത്രീയിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ആചാരമര്യാദകളോ കീഴ്വഴക്കങ്ങളോ ഈ കഥകൾ പുലർത്തുന്നില്ലെന്നും ഇവ പൂർണ്ണമായും തുറന്ന കലാപ ത്തിന്റെ കഥകളാണെന്നും മലയാളത്തിന്റെ എഴുത്തുകാരനായ സക്കറിയ ‘അന്നയും കർത്താ വു’മെന്ന ആദ്യകഥാസമാഹാരത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു ്.

മലയാളത്തിലെ സ്ത്രീരചനകൾ മുന്നോട്ടുവെച്ച ഇന്നിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെ ക ില്ലെന്നു നടിക്കാൻ സാഹിത്യമേലാളത്തം ശ്രമിച്ചു. ഉദാത്തവും ധാർമ്മികവുമായ കാലാതിവർത്തിയും ദേശാദിവർത്തിയുമായ ചില സവിശേഷ സാഹിത്യമൂല്യങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചു വെച്ചുകൊ ് അപൂർവ്വവും വർത്തമാനകാലബന്ധവുമായ അനുഭവങ്ങളെ തിരസ്ക്കരിക്കുന്ന ഒരു തന്ത്രമാ ണത്. സ്ത്രീയുടെ അനുഭവങ്ങളെ വിലകുറച്ചു കാണുകയും അവൾ തന്റെ രചനയിൽ ആവി ഷ്ക്കരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെ നിസ്സാരവത്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിമർശനരീതി പല സ്ത്രീരചനകളേയും അപ്രധാനമാക്കി കളയുന്നു. എന്നാൽ മലയാളി സ്ത്രീയുടെ വിചിത്ര മായ വേഷപ്പകർച്ചകൾ നിരന്തരം ആവർത്തിക്കുന്ന കഠിനാധ്വാനങ്ങൾ, അവൾ അനുഭവി ക്കുന്ന നിസ്സഹായത, ഇവയെല്ലാം ഈ കഥകളിൽ വരച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീസഹജമായ

ലാവണ്യങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊ ാ മാപ്പുചോദിച്ചുകൊ ാ സഹതാപം ഉ ാക്കും വിതമോ അല്ല ഈ കഥകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. പരിഹാസവും പാരമ്പര്യനിരാസ്സവും വിഗ്രഹധ്വംസനശേഷിയും ഈ കഥകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. മതത്തെ ഭീതിയില്ലാത്ത മനസ്സോടെ സമീപിക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് നർമ്മം വഴങ്ങുകയില്ല എന്ന വാദത്തെയും പൊളിച്ചെഴുതുന്ന കഥകളാണിവ. മലയാളി സ്ത്രീയുടെ അകത്തുനിന്നും പുറത്തുനിന്നും ഈ കഥകൾ പുറപ്പെടുന്നു. അടുക്കളയിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി അടുക്കളയിൽതന്നെ തീരുന്ന സ്ത്രീയുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തെ 'ഔദ്യോഗികം' എന്ന കഥയിൽ ഭംഗിയായി വരച്ചിടുന്നു ്. "ഇന്നു തുണിയുടുത്തില്ലെങ്കിലും എട്ടരയുടെ ബസ്സിന് ഞാൻ പോകും' എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊ ് അടുക്കളയിൽ ആഴുന്ന ലിസ്സിയെന്ന കഥാപാത്രം നിസ്സംഗനായി പത്രം വായിക്കുന്ന ഭർത്താവിനും ഔചിത്യമില്ലാതെ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്ന മകനുമിടയിലൂടെ തുണിയുടുക്കാതെ തന്നെ ബസ്സ്റ്റോപ്പിലേക്ക് ഓടുന്നു. ഗൃഹഭരണത്തോടൊപ്പം ഔദ്യോഗിക ജീവിതം കൂടി നയിക്കേ ി വരുന്ന സ്ത്രീയുടെ പ്രഭാതങ്ങളിലെ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന തിരക്കിനെ ഇതിലും നന്നായി ചിത്രീകരിച്ച മറ്റൊരു കഥ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലെന്നു പറയാം. ഇതിനോട് ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന കഥയാണ് 'ശാപങ്ങൾ!'. വെളുപ്പിനു മൂന്നര മണിക്ക് അലാറത്തിന് നെറുകയിൽ ഒരു അടിയോടൊപ്പം കൊടുക്കുന്ന ശാപം ദിവസ്സം വളരുന്നതിനനുസരിച്ച് പലപല ശാപങ്ങളായി വളരുന്നു. ഒടുവിൽ തന്റെ കടുത്ത ജീവിതയാതനകൾക്കു നേരെ ശാപവാക്കുച്ചരിക്കാൻ ഒരു നാവുപോലുമില്ലാതെ നഗരവീഥിയിൽ വ ിച്ചക്രങ്ങൾക്കിടയിൽ ഞെരിഞ്ഞമർന്നവസാനിക്കുകയാണ് ഇതിലെ നായിക. ചിരപരിചിതവും അതിസാധാരണവുമായ സ്ത്രീജീവിത പരിസരങ്ങളിൽ ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന ഈ കഥകൾ പറച്ചിലിന്റെ ഏതോ ഘട്ടത്തിൽ അസാധാരണവും അപരിചിതവുമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. അപ്രതീക്ഷിതവും ഞെട്ടിക്കുന്നതുമായ പരിണാമം നിശിതമായ മൂല്യവിചാരണകൾ. അധീശഘടനയുടെ ഉപരിതലത്തിൽ മാത്രമല്ല ആഴങ്ങളിലേക്കു കൂടി മൂർച്ചയുള്ള നോട്ടങ്ങളയക്കാൻ പരിമിതമായ വാക്കുകളിലൂടെ സിൽവിക്കുട്ടിക്കു കഴിയുന്നു ് എന്ന് ഡോ.ജിസ ജോസ് തന്റെ പഠനങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടു ്.

മലയാളിസ്ത്രീയുടെ ദൈനംദിനാനുഭവങ്ങളാണ് സിൽവിക്കുട്ടിയുടെ കഥകളിൽ അധികവും. ചിലപ്പോഴെല്ലാം നിർമ്മമതയോടെയും എല്ലായ്പ്പോഴും പരിഹാസത്തോടെയും അധികാരവ്യവസ്ഥകളെ നിസ്സാരവത്കരിക്കുന്നു. വൈയക്തിക അനുഭവപരിസരങ്ങളിലാണ് കഥകൾ ഏറെയും ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നതെങ്കിലും ഇവ സ്ത്രീയുടെ സാർവ്വകാലിക അനുഭവങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. നിരാശകൾക്കിടയിലും ഇരു ഹാസ്യത്തിന്റെ ആഴങ്ങൾകൊ ് ഉണർവോടെയിരിക്കുന്ന പെൺമയുടെ തീഷ്ണത വഹിക്കുന്ന കഥകളാണിവ.

ആക്ഷേപഹാസ്യമണ്ഡലത്തിലെ സ്ത്രീസാന്നിധ്യത്തിന്റെ ശൂന്യതയിലേക്കാണ് സിൽവിക്കുട്ടി ധീരതയോടെ മുന്നേറുന്നതെന്ന് ഡോ. എം.ലീലാവതി തന്റെ സ്ത്രീസ്വത്വാവഷ്ക്കാരം ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നു ്.

'ഓണൻ' എന്ന ഓണത്തെ പുനർനാമകരണം ചെയ്യുന്ന കഥയിലും സ്ത്രീയുടെ ഗാർഹികദുരിതങ്ങളും എല്ലാ ആഘോഷങ്ങളിലും സ്ത്രീയുടെ സേവനം എത്രമാത്രം ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമാണ് വിഷയം. പുരുഷന്മാരുടെ ഒരു ദേശീയോത്സവമാണ് 'ഓണൻ' എന്ന് അവൾ കുട്ടിക്ക് നോട്ട് പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നു. ഇതിനു നേരെ അത്ഭുതംകൂറുന്ന കുട്ടിയോട് ഇതിനെ 'ഓണം' എന്നും വിളിക്കാറു ് എന്ന് പരിഹാസപൂർവ്വം രമ്യതപ്പെടുന്നു.

'ഭൂപടം നിവരുമ്പോൾ' എന്ന കഥയിൽ സൂര്യൻ ഉദിച്ച് അസ്തമിക്കുന്നതു വരെ റോസിക്കുട്ടി നെട്ടോട്ടമാണ്. അവൾ വീടിനകത്തല്ല പുറത്താണ്. എന്നാലും ആന്തരികമായി അവൾ വീടിനു അകത്തുതന്നെയാണ്. വീടുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരായിരം കാര്യങ്ങൾ അവൾക്ക് പുറത്തും ചെയ്തു തീർക്കാനു ്. കറന്റ് ബില്ല്, ഫോൺബില്ല്, റേഷൻ കട, ഭർത്താവിന്റെ അടിവസ്ത്രങ്ങൾ!, സമകാലികകേരളത്തിലെ തദ്ദേശീയവും തൽസ്സമയവുമായ പുരുഷമേധാവിത്വത്തെ നിസ്സഹായമായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ഇതിൽ. കേരളത്തിലെ ആണത്തനിർമ്മിതിയിലേക്കുള്ള സൂചനകൾ പലതും ഈ കഥയിൽ ഉ ്.

ദാമ്പത്യത്തിനകത്തെ പുരുഷമേധാവിത്വത്തെ തുറന്നുകാട്ടുന്ന കഥകളാണ് 'അവളുടെ പിറന്നാളും' 'സ്വന്തവും' 'ക്രമസമാധാനവും'. പൊതുവെ പെൺകഥകളിൽ ക ുവരുന്ന കാൽപ്പനികളും ത്യാഗിയും വിഷാദാത്മകവുമായ സ്ത്രീക്കുപകരം രോഷാകുലവും നർമ്മോത്സുകതയും നിസ്സംഗയും തന്റേടിയുമായ സ്ത്രീകളാണ് സിൽവിക്കുട്ടിയുടെ കഥകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. സാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീപക്ഷത്തുനിന്നുകൊ ുള്ള ചിരി അപൂർവ്വമായി മാത്രമാണ് കാണാറുള്ളത്. എന്നാൽ എതിരാളിയെ ചിരിച്ചുകൊല്ലുന്ന ഈ കഥകളിലെ ചിരി ഒരു സ്ത്രീ വിദൂഷക പാരമ്പര്യത്തെയാണ് മുന്നോട്ടു വെക്കുന്നത്. ഈ ചിരി രോഷത്തിന്റേതാണ്. കലിയിൽ നിന്ന് ഉണരുന്ന ചിരിയാണ് ഈ കഥകളിൽ ഉള്ളത്. നിസ്സഹായമായ പെണ്ണവസ്ഥകളിൽ പതഞ്ഞുപൊങ്ങുന്ന രോഷം ചിരിയായി പടരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഈ കഥകളിൽ ഉ ്. 'അവനും ഞാനും', 'സൗഹൃദം' എന്നീ കഥകളിൽ ഈ ചിരിയു ്. വ്യവസ്ഥയെ മാത്രമല്ല അതിനെ താങ്ങിനിർത്തുന്ന ഇരകളെകൂടി കഥകളിൽ പരിഹസിക്കുന്നു. വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത അധികാരവിമർശന ത്വരയിൽ നിന്നാണ് ഇത് സംഭവിക്കുന്നത്.

ലൈംഗികതയെ സംബന്ധിച്ച് പൊതുവെ സ്ത്രീകഥകളിൽ ക ുവരുന്ന അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട മോഹങ്ങളൊ കാൽപ്പനികത കലർന്ന ഭ്രമങ്ങളോ ഈ കഥയിൽ ഇല്ല. പരസ്യക്കാഴ്ചകൾ എന്ന കഥയിൽ ടിവി കാണുന്ന കുടുംബം പരസ്യത്തിലൂടെ മാദകചിത്രങ്ങൾ കാണുന്നു. പരസ്പരമുള്ള അകൽച്ചയും വിരക്തിയും നിൽക്കുന്ന ഇവർക്കിടയിൽ ഈ ദൃശ്യങ്ങൾ സ്നേഹമോ ലൈംഗികതയോ ഉണർത്തുന്നില്ല. 'ഇടവഴിയിലെ പൂച്ചയിൽ' പുരുഷലൈംഗികതയ്ക്കുള്ളിൽ സ്ത്രീ നിരാകരിക്കപ്പെടുകയാണ്. കൂട്ടുകാരനുമായി കിടപ്പറയിൽ കഴിയുന്ന ഭർത്താവ് സ്ത്രീയെ ലൈംഗികമായിപോലും പരിഗണിക്കുന്നില്ല. 'ക്രിയാത്മകൻ', 'മൂർഷിക

മാർജാരം' എന്നീ കഥകളിൽ പുരുഷന്റെ നാട്യപ്രധാനമായ ലൈംഗികാഭിനിവേശം മറനീക്കി പുറത്തുവരുന്നു.

മാതൃത്വത്തെ ആദർശവത്കരിക്കുന്ന കഥകളല്ലാ ഇവ. 'ആശാപാശത്തിലും' 'സ്വന്തത്തിലും' ഉദാത്തവത്കരിക്കപ്പെട്ട മാതൃത്വം ഭർത്താവിന്റെയും മകളുടെയും സ്വാർത്ഥതാൽപര്യം മാത്രമാണ്. "എന്റെ അമ്മയ്ക്കിനി എന്തെങ്കിലും മോഹമുേ ാ സാധിച്ചുതരാനായി" എന്ന് അമ്മയുടെ മരണക്കിടയ്ക്കക്കരുകിൽ നിന്നു ചോദിക്കുന്ന മകൾ സ്വാർത്ഥമതിയാണ്. മകൾക്കുവേ ി മോഹങ്ങളെല്ലാം മാറ്റിവെച്ചവളാണ് ഇതിലെ അമ്മ. അതറിയാവുന്ന മകൾ ഭർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ വെറും നാട്യക്കാരിയാകുന്നു. അമ്മ എല്ലാ മോഹങ്ങളും സാധിച്ച് സന്തോഷമായിട്ടാണ് മരിച്ചതെന്ന് വീമ്പുപറയുന്നു.

പ്രണയബന്ധങ്ങൾക്കകത്തെ ജനാധിപത്യമില്ലായ്മയെ ഇത്രയധികം യാഥാർത്ഥ്യത്തോടെ ചിത്രീകരിച്ച കഥകൾ കുറവാണ്. സരസ്വതിയമ്മയെപോലെ തന്നെ രൂക്ഷമായ പരിഹാസ്സം പ്രണയത്തിനു നേർക്ക് തൊടുത്തുവിടുന്നു ് ഇവയിൽ. 'സങ്കീതമീ ജീവിതം', 'ദൂരക്കാഴ്ച്ച', 'മനോരാജ്യം തുറന്നീടമെ', 'ക്രിയാത്മകൻ', 'പുഴ', 'ഊഞ്ഞാലാട്ടം' എന്നിങ്ങനെ പ്രണയ നിഷേധികളായ ധാരാളം കഥകളു ് ഇതിൽ. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വയം നിയന്ത്രിക്കാനാവാതെ പുറത്തുചാടുന്ന ഉപഹാസം ഈ കഥകളുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. വാമൊഴിയുടെ ചടുലതയും ഹാസ്യപരതയും ഇന്നോളമുള്ള സ്ത്രീരചനാഭാവുകത്വത്തിൽ നിന്ന് വിരുദ്ധമാണ്. അത് ഒരു എതിർബലമായി ഈ കഥകൾ സ്വരൂപിക്കുന്നു എന്ന് ഡോ. ജി.ഉഷാകുമാരി സിൽവിക്കുട്ടിയുടെ കഥകളെപ്പറ്റി തന്റെ പഠനത്തിൽ പറയുന്നു.

തിരക്കേറിയ സ്ത്രീജീവിതത്തിൽ നേരിടേ ിവരുന്ന സമയക്കുറവ് ഈ കഥകളുടെ വലുപ്പക്കുറവിനും ചടുലതയ്ക്കും കാരണമാണോ എന്ന് സംശയിക്കാവുന്നതാണ്. പറയാനുള്ളവ പെട്ടെന്ന് പറഞ്ഞുതീർത്ത് ഓടിപോകുന്ന തിരക്കുപിടിച്ച ഒരു സ്ത്രീയെ ഈ 36 കഥകളിൽ പലപ്പോഴും കാണാൻ കഴിയും. ദീർഘമായ വിവരണങ്ങൾ നടത്താതെ കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന ചെറിയ ചെറിയ സംഭാഷണങ്ങളിൽ പറയാനുള്ളതു മുഴുവൻ പറയുകയും ധ്വനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സിൽവിക്കുട്ടിയുടെ കഥകളുടെ ആഖ്യാനപരമായ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. അനുഭവങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവം കൊ ാവാം പല കഥയിലേയും കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് പേരുകളില്ല. 'അവൻ', 'അവൾ' എന്നു മാത്രമാണ് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ആഖ്യാനത്തിന്റെ വലുപ്പക്കുറവ് ഈ കഥകളുടെ പരിമിതിയായികാണുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങളും ഉ ായിട്ടു ്. "ചെറുകഥ"യെ അതിന്റെ വിവക്ഷിതാർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് ഈ കഥകളുടെ ആഖ്യാനപരമായ പരിമിതിയെന്നു തോന്നുന്നു എന്ന് ഡോ. ഒ.കെ. സന്തോഷ് തന്റെ ലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടു ്. (5)

എന്നാൽ കാച്ചിക്കുറുക്കിയ ഈ കഥകൾ മലയാളത്തിലെ സ്ത്രീകഥന പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുള്ള മാറ്റം കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നവയാണ്. ഇതേക്കുറിച്ച് ഡോ. ജി. ഉഷാകു

മാരി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "അതിഗൗരവത്തിന്റെയും ദാർശനികവും കാല്പനികവുമായ ഭാവാന്തരീക്ഷത്തിന്റെയും ക്രമികമായ ആഖ്യാനതലം വിട്ട് ഒരു കടുകിന്റെ പൊട്ടിത്തെറിക്കൽ പോലയാണത്. രോഷത്തോടെയുള്ള ഒരു കരണത്തടിപോലെയാണ് ആഖ്യാനവേഗം, ഇവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ചിലപ്പോഴത് പൊട്ടിപ്പുറത്തു ചാടുന്ന ഒരു ചിരിവേഗവും ഒരു ആട്ടിന്റെ അനുസ്യൂതിയുമാണ് ഈ അനുസ്യൂതിയിടെ (ണീമേലശര്യ) കല രാഷ്ട്രീയമാണ്". (6)

ശക്തമായ പ്രതിഷേധവും പ്രതിരോധവും അവസ്ഥകൾക്കെതിരെയുള്ള രൂക്ഷ പരിഹാസവുമാണ് ഈ സ്ഫോടനഭാഷണങ്ങൾ. വികെ.എൻ. ന്റെ പയ്യൻ കഥകളിലെ ആഖ്യാനഭാഷണമോ സേതുവിന്റെ 'ദശതിലെ' സംഭാഷണമോ അല്ലാ ഇത്. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ ജാനു അമ്മ കഥകളിലെ സഭാഷണത്തിലെ നർമ്മമാധുര്യം കലർന്ന രീതിയുമല്ല. അതിന്റെ ചടുലവേഗം ഉടൻ പ്രതികരണമാണ്. "കത്തിമുനകൾ പോലെയുള്ള കഥകൾ" എന്ന സക്കറിയ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ഈ കഥകൾ എഴുത്തിലെ ആഖ്യാനശൈലിയിൽ മറ്റൊരു ഘടകം പുതുതായി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അത് ആഖ്യാനത്തിന്റെ വേഗതയാണത്. ഇത് സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ ചടുലതയും തിരക്കുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വന്യമായ പ്രകൃതിയുടെ ഉയർച്ച താഴ്ച്ചകളുമായി ഇത് കെട്ടുപിണഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. "സംഭവങ്ങളേയില്ലാത്ത ഒരു ചെറിയ രംഗം മതി സിൽവിക്കുട്ടിക്ക് ലോകത്തോളം വ്യാപ്തമുള്ള ഭയാനക സത്യത്തെ അപാവരണം ചെയ്യാൻ എന്ന് 'സന്ദർശകൻ', 'ബുദ്ധിരാക്ഷസൻ', 'വിരഹം' എന്നീ കഥകളെ പരാമർശിച്ചുകൊ ് ഡോ. എം. ലീലാവതി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടു ്. (7)

ഉപസംഹാരം

സ്ത്രീരചനകൾ പല കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ വികാസം പ്രാപിച്ച് സ്വതന്ത്രമായ സ്വത്വാവിഷ്കാരങ്ങളിലേയ്ക്ക് കടന്നുചെല്ലുന്നു. സ്ത്രീരചനകളിൽ വിരളമായി മാത്രം കാണുന്ന നർമ്മം ഈ കഖകളെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു. വളരെ വേഗത്തിൽ, തിരക്കിട്ട് കഥകൾ പറഞ്ഞുപോകുന്ന ഒരു തനതു രീതിയും ഈ കഥകളിൽ കാണാൻ കഴിയും.

വളരെപ്പെട്ടെന്ന് വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഈ കഥകൾ നാടോടികഥകളുടേതോ ഗുണപാഠകഥകളുടേതോ ആയ ഒരു കുറുംകഥന പാരമ്പര്യത്തെയാണ് പിൻതുടരുന്നത്. എന്നാൽ അവയ്ക്കുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന സ്ത്രീജീവിതാനുഭവങ്ങൾ എഴുതുന്ന സ്ത്രീയെയും എഴുത്തിലെ സ്ത്രീയെയും ഒന്നാക്കിമാറ്റുന്ന രോഷത്തിന്റെ കഥകളാണ്.

ആധാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ഉള്ളൂർ, കേരള സാഹിത്യചരിത്രം, വാല്യം 4, പുറം 650, കേരള സർവ്വകലാശാല, മൂന്നാം പതിപ്പ്, 1974.

2. ഡോ. ജിസ ജോസ്, സ്ത്രീവാദ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പ്രയോഗവും പ്രതിനിധാനവും, അധ്യായം 4 പെൺരചനകളുടെ പുതുലോകം, പുറം 129, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, ഒന്നാം പതിപ്പ്, 2020.
3. ഡോ. എം. ലീലാവതി, സ്ത്രീ സ്വത്വാവിഷ്ക്കാരം ആധുനിക മലയാളത്തിൽ, പുറം 199, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശൂർ, ഒന്നാം പതിപ്പ്, 2008.
4. ജി. ഉഷാകുമാരി, കഥയും കാമനയും, അധ്യായം 7, കത്തിയേറിന്റെ കല (ഥ) പുറം: 87, ലോഗോസ് ബുക്സ്, പാലക്കാട്, ഒന്നാം പതിപ്പ്, 2018.
5. ഡോ. ഒ.കെ. സന്തോഷ്, മലയാളം വാരിക, ലക്കം 2013 മെയ് 3, കഥയുടെ മൂന്നാം കണ്ണ്, പുറം : 72
6. ജി. ഉഷാകുമാരി, കഥയും കാമനയും, അധ്യായം 7, കത്തിയേറിന്റെ കല (ഥ) പുറം : 88, ലോഗോസ് ബുക്സ്, പാലക്കാട്, ഒന്നാം പതിപ്പ്, 2018.
7. ഡോ. എം. ലീലവതി, ക്രമസമാധാനം അവതാരിക: കഥാതാരാപഥത്തിലെ ആതിരത്തിക്കട്ട, പുറം 10, കറന്റ് ബുക്സ് കോട്ടയം, ഒന്നാം പതിപ്പ് 2016.
8. സിൽവിക്കുട്ടി, അന്നയും കർത്താവും, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2004.
9. സിൽവിക്കുട്ടി, അവൾ സിനിമ കാണുകയാണ്, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2012.
10. സിൽവിക്കുട്ടി, ക്രമസമാധാനം, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2016.